

Älskad

Jag tänkte egentligen skriva om hösten. Om flyttfåglarna som jag hör nerifrån sjön sent på kvällarna nu. Om Barnarpsgatan som kantas av gyllene trädkronor, så att det känns som att åka genom en förgylld tunnel där. Om de röda lönnarna och den friska höstluften.

Men mina tankar gled iväg på ett sidospår när jag tänkte på hösten och alla färgerna.

Jag tänker på hur jag som människa längtar efter att få känna mig älskad. Det är kanske den största längtan vi har gemensamt som människor. Få känna att vi är älskade för den vi är, inte så mycket för vad vi gör.

Älskade för att vi har en liten rynka i pannan mellan ögonbrynen. Älskade för att vi är närsynta, går utåt eller inåt med våra fötter. Älskade för att vi har dåligt tålamod, för att vi är avundsjuka och sura. Älskade för att vi är klumpiga, svaga, sårbara. Älskade för att vi bränner vid såsen, för att vi tappar mjölkförpackningen, för att vi körde på en bil så vi fick en stor buckla i bilen, för att vi glömde gå till tandläkaren på den inbokade tiden.

Älskade. Med alla brister som vi kan ha som människor, alla defekter, våra olika funktionshinder, för ingen människa kan fungera precis överallt. Älskade för vår otillräcklighet.

Det fina jag fått med mig genom åren är att kunna älska mig själv just så. Älska mig själv så som ett barn älskar sin förälder och föräldern sitt barn när kärleken är som störst.

Älska mig själv förutsättningslöst, kravlöst och fullkomligt hämningslöst!

Sedan.

Går jag ut och älskar världen!